DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
16. november 1995 *

I sag C-152/94,

angående en anmodning, som Rechtbank van eerste aanleg, Gent (Belgien), i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag

mod

Geert Van Buynder

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-, nu EF-traktatens artikel 52,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G. Hirsch, og dommerne G.F. Mancini og F.A. Schockweiler (refererende dommer),

generaladvokat: M.B. Elmer
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Openbaar Ministerie ved substituut-procureur des Konings C. Sorgeloose

* Processprog: nederlandsk.

— af G. Van Buynder ved advokat G. Schoeters, Gent

— Det Forenede Kongerige ved S. Braviner, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, og Barrister R. Thompson

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. J. Drijber og W. Wils, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 14. september 1995 af G. Van Buynder og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 5. oktober 1995,

afsagt følgende

Dom

1 Ved mellemdom afsagt den 2. juni 1994, indgået til Domstolen den 10. juni 1994, har Rechtbank van eerste aanleg, Gent, i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af EØF-, nu EF-traktatens artikel 52.

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en straffesag mod Van Buynder, der er belgisk statsborger og tiltalt for i Belgien uden at være godkendt hertil at have foretaget dyrlægehandlinger, nærmere bestemt kirurgiske og odontologiske indgreb på dyr,

uden at opfylde betingelserne i den belgiske lov af 22. august 1991 om udøvelse af dyrlægegerning (*Belgisch Staatsblad* af 15.10.1991, s. 22981).

3 Artikel 3, stk. 1, i loven opregner de dyrlægehandlinger, som indgår i udøvelsen af dyrlægegerning. »Kirurgiske og odontologiske indgreb på dyr« (nr. 6) er en af disse handlinger. Efter lovens artikel 4 er udøvelse af dyrlægegerning undergivet forskellige betingelser, herunder at vedkommende er i besiddelse af et lovligt eksamensbevis som dyrlæge og er optaget i fortegnelsen over dyrlæger.

4 Van Buynder har under sagens efterforskning forklaret, at han har udført visse handlinger, som består i at behandle hestes tandsæt, først og fremmest ved at raspe tænderne, når der på grund af naturligt slid er opstået hak i og skarpe kanter på disse. På denne måde forhindrer man snitsår i tungen og kæberne samt fordøjelsesproblemer. Det står fast, at Van Buynder ikke har anvendt bedøvelsesmidler eller lægemidler i forbindelse med disse handlinger.

5 Van Buynder har til sit forsvar anført, at de handlinger, han således har udført, frit kan udføres i landene omkring Belgien. Han har fremlagt en liste over personer fra Nederlandene, Frankrig og Tyskland, som under tilsvarende omstændigheder udfører de samme handlinger.

6 Da Van Buynder har gjort gældende, at »når man andetsteds i De Europæiske Fællesskaber må udøve et erhverv, så må man også i Belgien«, har Rechtbank van eerste aanleg, Gent, fundet det nødvendigt, inden den tager stilling til

tiltaltes skyld, at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Indebærer den frie etableringsret i henhold til EF-traktatens artikel 52, at enhver, uanset om vedkommende er dyrlæge, har ret til at foretage odontologiske indgreb på heste uden brug af lægemidler eller bedøvende midler?«

7 Van Buynder har anført, at det præjudicielle spørgsmål ikke er relevant, og at sagen derfor må afvises, idet svaret på spørgsmålet om, hvorvidt han må udføre de handlinger, han er tiltalt for, alene afhænger af den belgiske lovgivning. Han har herved gjort gældende, at han ikke udfører odontologiske indgreb som omhandlet i artikel 3, stk. 1, nr. 6, i den belgiske lov, men kun vedligeholder hestetænder, hvilket ikke er omfattet af loven.

8 Dette argument kan ikke tages til følge.

9 Det fremgår af fast praksis, at Domstolen ikke under en sag efter traktatens artikel 177 kan udtale sig om fortolkningen af nationale ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser eller tage stilling til, om et spørgsmål fra en national ret er relevant (dom af 16.4.1991, sag C-347/89, Eurim-Pharm, Sml. I, s. 1747, præmis 16). Det tilkommer derfor som anført af generaladvokaten i punkt 8 i forslaget til afgørelse den nationale ret at tage stilling til rigtigheden af en indsigelse, hvorefter et præjudicielt spørgsmål ikke er relevant, fordi det bygger på en fejlagtig fortolkning af national ret.

10 For så vidt angår det forelagte præjudicielle spørgsmåls indhold bemærkes, at det ligeledes fremgår af Domstolens faste praksis, at traktatens bestemmelser om den

frie etableringsret ikke finder anvendelse på rent interne forhold i en medlemsstat, som f.eks. forholdene for en medlemsstats statsborgere, der på denne stats område udøver selvstændig erhvervsvirksomhed, som de ikke tidligere har uddannet sig til eller udøvet i en anden medlemsstat (dom af 3.10.1990, forenede sager C-54/88, C-91/88 og C-14/89, Nino m.fl., Sml. I, s. 3537).

11 Det fremgår af forelæggelsesdommen og af parternes indlæg, at hovedsagen vedrører en belgisk statsborger, der er bosiddende i Belgien, som ønsker at udøve en selvstændig erhvervsvirksomhed i Belgien, og som ikke hævder at have erhvervet de faglige kvalifikationer, der kræves til udøvelsen af denne virksomhed, i en anden medlemsstat.

12 I denne situation foreligger der således ikke nogen tilknytning til en af de situationer, der er forudset i fællesskabsretten, hvorfor traktatens bestemmelser om etableringsfriheden ikke finder anvendelse.

13 Det forelagte spørgsmål må derfor besvares med, at traktatens artikel 52 ikke finder anvendelse på rent interne forhold i en medlemsstat, som f.eks. forholdet for en medlemsstats statsborger, der på denne stats område udøver selvstændig erhvervsvirksomhed, som han ikke har uddannet sig til i en anden medlemsstat.

Sagens omkostninger

14 De udgifter, der er afholdt af Det Forenede Kongerige og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag,

der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Rechtbank van eerste aanleg, Gent, ved mellemdom af 2. juni 1994, for ret:

EF-traktatens artikel 52 finder ikke anvendelse på rent interne forhold i en medlemsstat, som f.eks. forholdet for en medlemsstats statsborger, der på denne stats område udøver selvstændig erhvervsvirksomhed, som han ikke har uddannet sig til i en anden medlemsstat.

Hirsch Mancini Schockweiler

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. november 1995.

R. Grass G. Hirsch

Justitssekretær Formand for Anden Afdeling